

A-S
BYRÅET FOR AVISUTKLIPP
FREDENSBORGVN. 24/26 - OSLO 1
TLF. 20 46 75

Utklipp fra:

 **Drammens Tidende
Buskeruds Blad**

Politisk tendens: Kons.

(Se baksiden!)

27. MAR. 1985

16-03-018

notisblokken *MRA*

Det finnes hendelser og episoder gjennom et langt liv som man aldri glemmer.

Vi tenker i øyeblikket på en opplevelse sammen med ca. 1000 mennesker i en diger sal i et slott som en gang hadde tilhørt den russisk tsar – nå brukt som kongress-sted for Moral Re-armament-bevegelsen. Det falt i vår lodd å bli invitert til å delta i kongressarrangementer der høyt oppe i Caux sur Montreux – hvor vi kunne skue skjønnelandskaper også over til den franske grense. Det var mange opplevelser i forbindelse med møter og arrangementer, teater-oppførelser, sang av et stort internasjonalt kor, etc. Nordmenn var det ikke få av, som sagt, det var representanter fra mange land som møttes i de ukene kongressen(e) varte.

Men tilbake til den spesielle opplevelsen blant de mange vi hadde. Jo, på scenen i den største kongresshallen sto en liten fransk kvinne. Hun ba tyskere i den store forsamling om tilgivelse. Tilgivelse fordi hun hadde hatet dem, ja alt som tyskere het!

Hatet hun hadde nærret, var skapt i det øyeblikk hun under krigen var blitt tvunget til å se på at tyske fangevoktere mishandlet hennes sønn.

Nå var hun fri fra hatet, så hun. Fordi hun hadde lært å tenke og føle på en annen måte. Verden blir ikke annerledes hvis hatet får råde. Fjender må bli venner, ellers er det ute med oss som menneskehet.

Sterke ord. Men vel verd å «grunne» på som eldre folk

sier. Selv i det internasjonale presseteam som besto av journalister og avisfolk ellers ble tonen under diskusjoner dempet og mer lavmælt etterhvert som man begynte å tenke litt dypere på også pressens innflytelse på verdenssituasjonen.

Vi husker at det ofte ble brukt som en illustrasjon til episoder hvor partene står med anklagende pekefinger mot hverandre.

– Husk på, ble det sagt: – I det øyeblikk du retter anklagen med en pekefinger mot fienden, peker samtidig minst tre fingre tilbake på deg selv!

Fremdeles holdes disse verdenskongresser i Caux, fremdeles er det internasjonale kor som reiser i fredens og menneskekjærlighetens tjeneste rundt om. Hvorfor? – For å forvandle verden, d.v.s. deg og meg. Utopi og sentimentalitet? Javel. Men det kunne kanskje være forsøket verd? Også når statsmenn og politikere kommer sammen på såkalt «høyeste plan»?

Mon tro om vi ikke er nokså like alle sammen. Vi vil alle gjerne «spille vår rolle» og slå oss til ro med at nei, det nytter bare ikke å omskape verden, – men kanskje kunne det bli litt av en omskaping av oss selv, – hvis vi altså overveide hva vi selv kunne gjøre, nemlig be og arbeide?

Kjente norske menn og kvinner, politikere, vitenskapsmenn, kunstnere, ja mange kategorier var samlet, og ingen reiste fra Caux akkurat som de mennesker de var da de kom.